

[Lenger]

det som diskrimination; dér er lovgivningen præcis den samme, som den altid har været.

Det er med i bemærkningerne, fordi vi har villet præcisere netop i forbindelse med begrebet pædofili, at vi ikke har noget ønske om med lovforslaget at ændre ved det begreb i lovgivningens betydning. Det vil f.eks. sige, at man med en vedtagelse af dette lovforslag ikke kan formene en person, der er pædofil, adgang til en restauration, hvor han skal ind at spise, men man kan godt formene en person, der har haft en adfærd, som på grund af den øvrige lovgivning er ulovlig, ret til at vende tilbage til sit tidligere job, og det vil ikke være diskrimination.

Det er for at lave denne efter vores mening meget vigtige sontring, ikke mindst af psykologiske grunde, at vi har skrevet den bemærkning, som vi har. Vi har altså ikke forsøgt at tage stilling til det andet problem, som hr. Torben Lund rejser, nemlig den generelle holdning til diskrimination på arbejdsmarkedet.

Ebba Strange (SF):

Til det, hr. Lenger sagde til hr. Torben Lund, kan jeg lige føje, at som hr. Tinning siger, handler det jo ikke om minoriteter, det handler om seksuel orientering. I den debat, som vi har ført om seksuel orientering, blev vi mødt med: jamen der er jo seksuel adfærd, som er strafbar. Voldtægt er strafbar, seksuelt samkvem med mindreårige er strafbart, der er en række punkter, som er strafbare. Og det er klart, at med dette lovforslag har vi ikke villet gøre noget straffrit, som er strafbart. Vi vender os naturligvis imod enhver overtrædelse af den lovgivning om seksuel adfærd, vi har, og det er det, vi har villet sige. Det kan godt være, vi skulle have valgt en anden formulering.

Så er jeg da enig med hr. Tinning i, at det drejer sig om al seksuel orientering, altså også en heteroseksuel orientering; den må heller ikke diskrimineres. Selv om vi nok stadig væk tror, at vi er de fleste, handler dette ikke kun om minoriteter, det er fuldstændig rigtigt.

Endelig tager jeg imod hr. Tinnings korrektion af mig. Det, hr. Tinning gav udtryk for, var ikke en tilslutning, men at man ikke ville vende sig imod det. Alligevel mener jeg at kunne konstatere, at der er et flertal, der

vil vedtage lovforslaget, og det er jeg selvfølgelig glad for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 215:

Forslag til lov om ændring af lov om vagtvirksomhed.

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 10/3 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Lovforslaget, der er fremsat af Fremskridtspartiet, har til formål at give landets borgere mulighed for fortsat at gøre brug af indbrudsvarslingsanlæg. Indbrudsvarslingsanlæg er anlæg, som afgiver akustiske eller visuelle signaler på stedet. Herudover foreslås i øvrigt hele ordningen med tilslutning af alarmer til godkendte kontrolcentraler afskaffet.

Spørgsmålet om de private indbrudsvarslingsanlæg har givet anledning til en del debat og mange henvendelser, og jeg havde for nylig lejlighed til at drøfte disse problemer i et samråd i retsudvalget. Vi har også i Justitsministeriet haft nogle drøftelser med repræsentanter for branchen, og Justitsministeriet har på baggrund af disse overvejelser udarbejdet et udkast til ændring af den bekendtgørelse, som knytter sig til loven. Efter aftale med retsudvalget har jeg fremsendt udkastet til udvalget, og det er også fremsendt til forslagsstillerne.

[Justitsministeren]

Den nye bekendtgørelse, som vi har udarbejdet i Justitsministeriet, betyder, at indbrudsvarslingsanlæg vil kunne anvendes, såfremt alarmsignalet automatisk afbrydes senest 3 minutter efter aktivering af alarmerne og først begynder igen, når anlægget aktiveres på ny.

Kravet om automatisk afbrydelse efter en vis kortere frist har til formål at imødegå de mange støjgener, som har været forbundet med de forskellige former for private tyverialarmer.

Med henblik på at give borgerne og branchen rimelig tid til at indrette sig på de nye regler for så vidt angår de anlæg, som er opsat før lovens ikrafttræden, er disse anlæg efter udkastet først omfattet af kravet om automatisk afbrydelse fra den 1. januar 1989.

Med hensyn til tyverialarmer i motorkøretøjer vil de som hidtil kunne opfylde de krav, der er fastsat i detailforskrifter for køretøjers indretning og udstyr; det er i henhold til § 68, stk. 1, i færdselsloven. Efter disse regler gælder der et krav om automatisk afbrydelse af alarmerne efter 30 sekunder.

De problemer, der har været peget på med hensyn til de private indbrudsvarslingsanlæg, vil således blive klaret ved nogle administrative ændringer. De, som så ønsker at forbedre deres sikkerhed, vil i givet fald – men det bliver selvfølgelig et frit valg – kunne lade deres tyverialarmer tilslutte en godkendt kontrolcentral.

Denne ordning med tilslutning af alarmer til godkendte alarmstationer, som alle partier i Folketinget med undtagelse af Fremskridtspartiet gik ind for ved lovens gennemførelse, synes jeg er en væsentlig forbedring af forholdene inden for det område, vi her taler om, og jeg finder derfor ikke, at vi skal gennemføre ændringer i den lovgivning, som vi gennemførte i sidste samling. Det, der drejer sig om indbrudsvarslingsanlæg i øvrigt, er som nævnt opfyldt ved den bekendtgørelse, der er udsendt. Dermed går jeg også ud fra at vi har opfyldt det, der først og fremmest var Fremskridtspartiets ærinde med at fremsætte dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg er helt enig med justitsministeren i den sidste bemærkning, han kom med, for det er

vores hensigt at ændre et lille afsnit i selve loven. Det er egentlig ikke selve loven, jeg ønsker at gå ind i med denne debat, det er uvedkommende, men det er Fremskridtspartiets forslag om en lovændring, man bør diskutere her i dag, og ikke justitsministerens bekendtgørelse.

Det er jo meget nemt for en justitsminister efter så megen omtale, som man nok må sige der har været om dette emne i Søndags-TV-Avisen og i forskellige aviser, at ændre en bekendtgørelse, når man finder ud af, at det var lidt tåbeligt, det, der stod i en lille paragraf i denne ret omfattende lov. Men så mener jeg, at det er loven, der skal ændres. Der kan jo komme en ny justitsminister – det er jo ikke utænkeligt – som har en anden opfattelse, og som igen kan ændre bekendtgørelsen uden at drage Folketinget ind i debatten.

Det er derfor, jeg synes, at det er væsentligt, at vi får ændret selve loven.

Joanna Rønn (S):

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at der ikke er behov for nogen lovændring, og at de indvendinger, der har været med hensyn til indbrudsalarmeringsanlæg, er tilgode-set med den ændring i justitsministerens bekendtgørelse, som er bebudet.

Merete Aarup (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Svend Åge Petersen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne sige følgende:

Fremskridtspartiet ønsker med dette lovforslag, at ingen borger, som ønsker at installere et alarmanlæg i sit private hjem, skal tvinges til at lade dette tilslutte en alarmcentral. Begrundelsen herfor er, at et sådant krav vil medføre ekstrapaidgaver, som mange ifølge Fremskridtspartiet ikke vil kunne magte.

Ved eftertanke viser det sig, at der her faktisk er tale om et godt forslag til en ændring af en lille detalje i den lov om vagtvirksomhed, som Folketinget vedtog sidste år.

Derfor er vi i Det Konservative Folkeparti tilfredse med, at vor justitsminister allerede har fremsat et forslag til, hvordan bekendtgørelsen, der knytter sig til loven, efter justitsministerens opfattelse skal ændres for at imødekomme borgernes mulighed for at in-

[Merete Aarup]

stallere billige alarmanlæg i deres private hjem.

Justitsministeren har i sit forslag forlangt, at de akustiske alarmer automatisk skal afbrydes senest efter 3 minutter, og det finder vi er et rimeligt kompromis mellem at sikre den egentlige alarmfunktion og at undgå unødige støjgener for de omkringboende. Med dette initiativ fra justitsministeren er det vel at forvente, at Fremskridtspartiet her fra talerstolen vil rose den konservative justitsminister for det gode forslag. Den konservative gruppe kan naturligvis anbefale justitsministerens forslag til ændring af bekendtgørelsen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg beklager, at jeg ikke kan rose justitsministerens initiativ til en bekendtgørelse, men det er fru Merete Aarup forhåbentlig blevet klar over allerede efter min første korte bemærkning.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at nødvendigheden af en lovændring er helt klar. Jeg skal citere, hvad den konservative ordfører, hr. Svend Åge Petersen, sagde den 24. januar 1986 om automatisk alarmoverførsel m.v. (Folketingstidende 1986-87, sp. 5816):

»Det vil sige, at der nu er forslag fra sagskyndig side om, at der bør lovgives på dette område, og også forslag om, hvordan en sådan lovgivning kunne se ud. Så er det op til Folketinget, om vi skal have en lovregulering på området, og det tror jeg bestemt at vi skal.«

Hr. Svend Åge Petersen stemte senere for lovforslaget, og nu har Det Konservative Folkeparti med justitsministeren i spidsen en chance for at gøre denne fejltagelse god igen. Det duer ikke at lave bekendtgørelsen om, og jeg havde en fornemmelse af, at det var det, debatten ville komme til at gå på; man kender jo efterhånden Folketinget. Det er ikke reelt, når der bliver stillet forslag om en ændring af loven, at man så bare siger, at bekendtgørelsen bliver lavet om. Dette her omhandler en ændring af loven, ikke en bekendtgørelse, som justitsministeren sender ud.

Helge Sander (V):

Jeg kan udmærket følge fru Pia Kjærsgaard i de bemærkninger, hun kommer med, selv om jeg må erkende, at der er nuancer i det, vi ønsker at få ændret i øjeblikket, for vi er meget tilfredse med det, der er på vej fra justitsministeren, og det vil jeg også meget gerne sige tak for fra Venstres side.

Derudover vil jeg også gerne sige, at jeg synes, det er meget tilfredsstillende, at vi i dag hører, at denne bekendtgørelse først skal træde i kraft med hensyn til de automatiske afbrydelser pr. 1. januar 1989. Alt for ofte føler jeg, at vi får skudt i skoene, måske med rette, at der er lidt langt mellem teori og praksis herinde, men her er i hvert fald et godt bevis på, at man tager fat på det i en sådan rækkefølge, at alle kan nå at indstille sig efter det, så også tak for disse overvejelser i forbindelse med bekendtgørelsens udarbejdelse!

Ebba Strange (SF):

SF stod bag det forslag om vagtvirksomhed, som Folketinget vedtog i fjor. Vi gjorde selv en hel del i de år, der gik forud, for at få lovreguleret området, og vi er tilfredse med den lov, der blev vedtaget i fjor. Derfor går vi heller ikke ind for, at den bliver ændret nu. De problemer, fru Pia Kjærsgaard har rejst, har ministeren taget højde for i den bekendtgørelse, man har udsendt, og som er fremsendt til retsudvalget i form af bilag. Vi er helt tilfredse med det og ønsker ikke at være med til en ændring af loven.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den radikale gruppe kan heller ikke støtte dette lovforslag. Jeg var ligesom fru Ebba Strange i sin tid for adskillige år tilbage med til at rejse diskussionen om den ordning – eller rettere sagt den manglende ordning – med hensyn til vagtvirksomhed. Vi synes, der kom en god lov ud af det, og jeg vil føje til, at justitsministeren efter min opfattelse her har været overordentlig smidig og taget meget hensyn til de henvendelser, han har fået, ved udformningen af bekendtgørelsen.

Jeg synes kun, der er tilbage at sige, at der ikke er brug for det, der er foreslået, og jeg vil gerne takke justitsministeren for den måde, han har administreret loven på.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

[Inger Stilling Pedersen]

Baggrunden for Fremskridtspartiets forslag er jo virkelig nok. Vi ved, at der er en bølge af indbrudstyverier ude over landet. Vi ved, at der er mangfoldige mennesker, der føler sig usikre og har en fornemmelse af, at det bliver værre og værre. Da der så var tale om, at man ikke længere måtte have alarmerne, er det klart, at der var mange, der reagerede og blev ængstelige ved det. Men jeg synes, at justitsministeren straks reagerede og hørte på de synspunkter, der kom, og derfor kan vi også tilslutte os det, der er kommet frem.

På den anden side kan jeg også godt forstå, at Fremskridtspartiet, som det er ethvert partis ret, ønsker at drøfte disse spørgsmål, og det bliver der selvfølgelig også lejlighed til i udvalget, således at Fremskridtspartiet får lejlighed til at redegøre for, hvorfor man ønsker den foreslåede bestemmelse ind, og hvorfor man eventuelt ikke mener, at justitsministerens er tilfredsstillende.

Kristeligt Folkeparti bakker justitsministeren op, men mener i øvrigt også, at vi bør tage hele spørgsmålet om indbrudstyverier op, for det er et stadig stigende problem og noget, der ængster virkelig mange mennesker.

Pia Kjærsgaard (FP):

Fra den 22. februar kom der skub i justitsministeren, der ellers kort tid før havde udstedt en bekendtgørelse, som fratog bl.a. private muligheden for at sikre hjemmet med lokalalarmer, der advarede omkringboende, i medfør af en lov, som partierne i dette Folketing i skøn forening havde vedtaget. Det skal naturligvis understreges, at Fremskridtspartiet ikke havde deltaget i denne vedtagelse.

Med ministerens bekendtgørelse, der nu er ved at blive justeret af justitsministeren, greb man ikke blot ind i den personlige frihed, nej, man greb ind i velfungerende virksomheder, som pludselig så eksportordrer forsvinde og en pludselig stilstand i salg og omsætning.

De måneder, der nu er gået, betyder manglende indtjening for disse virksomheder og en masse unødigt besvær – alt sammen på grund af en lov, der ikke var gennemtænkt, en lov om vagtvirksomhed, hvori der havde indsneget sig en paragraf, som gav justitsministeren vide beføjelser. Som bekendt skal

man passe på ikke at række en vis mand lillefingeren.

I den senere tid har justitsministeren haft travlt med at ændre sin bekendtgørelse, og det er ikke uinteressant at notere, at ministeren har måttet bøje sig for fornuften hos befolkningen. Det skal ministeren naturligvis ikke lastes for; det er vældig godt, når man indrømmer, at man har lavet noget skidt.

Men med den ændring, justitsministeren nu foreslår, bliver loven jo ikke lavet om, og det er en lov, der er grundlaget for justitsministerens bekendtgørelse. Det vil sige, at dette Folketing kun kan sikre sig mod gentagelser eller nye fejltagelser ved at have været positiv over for Fremskridtspartiets lovændring. Det vil man ikke, og så må jeg gøre opmærksom på, at essensen i denne bekendtgørelse kan ændres, som jeg var inde på før, når en ny justitsminister kommer til, eller hvis der er gået lidt tid, hvor der ikke har været så meget debat om det i befolkningen.

Derfor mener Fremskridtspartiet, at det er Folketingets pligt at medvirke til, at loven skal laves om, så justitsministeren kan indrette sin bekendtgørelse efter loven.

Ministeren vil i sin bekendtgørelse, som jeg også har fået – og det siger jeg da tak for – ændre § 26, og nu bliver det interessant, for der er nemlig også en § 25 i ministerens bekendtgørelse, og den ændres ikke. Lige præcis den paragraf, § 25, har relation til lovens § 9, og netop den paragraf finder Fremskridtspartiet lige så vigtig. Den betyder nemlig, at private hjem godt nok kan have alarmanlæg, men at de skal gå over en godkendt vagtcentral. Det vil kort og godt betyde, at der er mange, der fortsat ikke kan få sikret deres værdier, for det er som bekendt en halvdyr sag at få en sådan alarm installeret.

§ 9, stk. 1, i loven bør derfor ophæves, og derefter kan bekendtgørelsen ændres. Hvad hjælper det, at der må sidde en alarm og larme i 3 minutter, hvis betingelsen er, at den er koblet til et anlæg, som kun få private har råd til?

Jeg er ikke sikker på, at ministeren er helt klar over, hvad den bekendtgørelse, der nu er ændret, dækker. Ministeren må meget gerne give mig et svar på det.

Fremskridtspartiet har fastholdt sit forslag for at sikre, at den enkelte fortsat har mulighed for at sikre hjemmet eller butikken eller

[Pia Kjærsgaard]

bilen mod indbrud med de midler, man har til rådighed, store eller små. Større virksomheder har bedre økonomiske muligheder for at sikre virksomheden, men også her må det være frivilligt, om man vil bruge en lokal alarmering eller en vagtcentral. Nogle steder er det ligefrem et krav fra forsikringsselskaberne, hvilken alarmtype der skal installeres, men det er jo en anden sag.

Konklusionen er, at vi skal have loven lavet om, så der kan installeres alarmanlæg eller indbrudsvarslingsanlæg i hjemmene uden yderligere indblanding af Folketinget. Om man vil skærpe godkendelserne til sådanne anlæg eller stramme reglerne for brug af ikke-godkendte anlæg, må en anden debat afgøre.

En automatisk afbrydelse af en udedørs alarm efter et antal minutter er også i orden, men pudsigt nok forandrer det ikke, at alarmerne i private hjem fortsat skal gå over en vagtcentral. Og det er faktisk det, det drejer sig om, hr. justitsminister. En ægte lovændring er nødvendig for, at tingene skal have en mening. Jeg vil håbe, at justitsministeren tager ordet, for jeg tror, at de forskellige ordførere – justitsministeren inkluderet – stadig væk mener, at det skal ske over en vagtcentral, og det er faktisk også det, debatten i aviserne har drejet sig om.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der er fremsat mange positive bemærkninger under denne debat med en tilslutning til det udkast til bekendtgørelse, jeg har sendt til retsudvalget. Jeg vil gerne sige tak for den generelle tilslutning, der har været. Den betyder, at vi nu vil udsende bekendtgørelsen i den form, der er forelagt retsudvalget.

Indholdsmæssigt slutter Fremskridtspartiet sig som de øvrige partier til, men fru Pia Kjærsgaard mener, at en lovændring er nødvendig. Det forstår jeg ikke helt. Den bestemmelse, vi har anvendt her som hjemmel til at udstede bekendtgørelsen, giver jo en forbudsmulighed. Så kan man spørge: havde vi ikke brug for det forbud? Jo, det havde vi, og det har vi. Der bliver jo i fremtiden, som der også har været det hidtil, men nu opbygget på en anden måde, to arter af anlæg. Det ene anlæg – det, der går til et kontrolsted – giver loven mulighed for, og det betyder, at man har sikkerhed for, at der sker henven-

delse til politiet, hvis der konstateres noget fra det pågældende firma, der har virksomheden.

De anlæg, hvor man har en alarmcentral, der registrerer, at der er sket noget det pågældende sted, er relativt dyre anlæg. Det er anlæg, som man i væsentlig grad må regne med er knyttet til erhvervsvirksomheder, der har et særligt behov for beskyttelse, men de vil selvfølgelig også blive anvendt af en del private, men med ikke helt få omkostninger til følge.

Derfor mener jeg, det ville være forkert, hvis man fuldt ud forbød de andre anlæg, som jeg mener kan have en betydning og en trykghedsvirkning for dem, der får sat dem op, og det er det, bekendtgørelsen giver mulighed for. Men når vi har behov for en hjemmel i loven til at regulere dem og forbyde dem, hvis de ikke opfylder et bestemt formål, skyldes det to ting, dels at vi gerne ud fra alle mulige miljöhensyn, som jeg tror vi alle er tilhængere af, vil forhindre omfattende støjgener, dels fordi vi har haft et utal af fejlansmeldelser til politiet. Vi ved, at disse anlæg – og der er indkøbt alle mulige af dem, også efter postordre og lignende – formentlig kun relativt sjældent sættes i gang som følge af indbrud, men at det skyldes forkert betjening. Derfor har vi brug for bestemmelsen om, at disse anlæg, hvis brug breder sig – hvad der kan være udmærket – skal kunne fungere på en sådan måde, at de automatisk afbrydes, og det er det, der sker. Derved bliver vi fritaget for det, vi ellers kunne tænke os, nemlig at der i sommerhusområder stod nogle sirener og hylede ikke alene det første døgn, men måske i lang tid derefter, indtil der kom nogen til stede og kunne afbryde, og det kan jo godt vare længe i et sommerhusområde. Men det er heller ikke behageligt for omgivelserne i byerne, hvis der er anlæg, der står i lang tid og laver en utilsigtet alarm.

Jeg synes, vi har fundet frem til det rigtige, og jeg synes ikke, vi har brug for en lovgivning. Den måde, vi fik udformet loven på med hensyn til de steder, hvor man har alarmcentraler, altså den større sikkerhed for en tilkaldelse af politiet, mener jeg var et fremskridt, og på det andet område har vi nu fundet frem til noget rigtigt. Jeg synes i hvert fald, det er forkert, hvis fru Pia Kjærsgaard mener, at det er Folketinget, der lovgivnings-

[Justitsministeren]

mæssigt har gjort en fejl ved, at man udsendte en bekendtgørelse som den, der er udsendt. Det mener jeg ikke er Folketingets fejl, men min fejl, hvis man kan tale om fejl i den forbindelse. Den er blevet rettet, og det synes jeg også fru Pia Kjærsgaard som forslagsstiller kan glæde sig over.

Derfor vil jeg også gerne sige i dette tilfælde Fremskridtspartiet tak for initiativet; vi havde i fællesskab indtryk af, at man var ved at gøre noget, der kunne stride mod folks ønsker og mod den sunde fornuft. Så rettede vi det, og det er vel meget rimeligt at gøre det.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det var selvfølgelig rart at få lidt ros – det er ikke så tit, det sker, så jeg tager den til mig – tak for det, hr. justitsminister.

Men jeg vil ikke undlade at nævne en lille mærkværdighed. Den 17. januar 1986 stillede jeg miljøministeren et spørgsmål, fordi jeg havde hørt nogle rygter om, at man ville forbyde lokalalarmering i private hjem af miljømæssige årsager. I min naivitet spurgte jeg altså miljøministeren, fordi jeg troede, det var ham, det hørte under. Jeg stillede et kort spørgsmål og gav det en lang begrundelse, men fik bare det svar fra miljøministeren, at det er ikke korrekt. Derfor må man undre sig, når der meget kort tid efter kommer et forslag til behandling her i folketingssalen fra justitsministeren; det tyder lidt på manglende koordinering i regeringens koordinationsudvalg.

Men jeg er stadig væk i tvivl, for jeg forstod ikke rigtig justitsministeren. Skal man stadig væk installere alarmer, der skal gå over en godkendt vagtcentral, eller er det, som det var før? Det er det, jeg er i tvivl om, og jeg vil bede justitsministeren helt klart svare på det. Det kan godt være, at ministeren har svaret, men så har jeg bare ikke forstået det rigtigt.

Det, der er væsentligt for mig, er, at tingene bliver nøjagtig, som de var, inden Folketinget vedtog loven om vagtvirksomhed, hvor der altså havde indsnæget sig den lille hypotese, der gjorde, at justitsministeren kunne udsende en bekendtgørelse. Jeg er enig i, at det er justitsministerens fejl, men det er også Folketingets fejl, at man ikke under førstebehandlingen har været opmærksom på denne

lille paragraf, der var i det store lovforslag, og det kan man ud af ordførertalerne se at man overhovedet ikke var.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg tror, jeg fuldt ud kan berolige fru Pia Kjærsgaard. Man kan beholde alle de anlæg, man har sat op, med sirener, lys, og hvad det ellers er. Det, der forlanges, er, at der i de pågældende apparater inden 1. januar 1989 skal indsættes en eller anden dippedut, der bevirker, at det afbrydes automatisk inden for 3 minutter. Ved siden af det har man disse bedre anlæg, der er knyttet til en alarmcentral, men man forlanger altså ikke, at de forskellige sirener og lyseffekter, der kan være udmærkede i forbindelse med en naboovervågning, skal være knyttet til en alarmcentral.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det skal være min sidste korte bemærkning til justitsministeren, og det er også et spørgsmål.

Bliver naboovervågning forbudt? Det må det gøre efter det, justitsministeren sagde. Har man tænkt sig at kræve en godkendelse? Det kan jeg i og for sig ikke være uenig i, for der er mange dårlige alarmer, og det har bevirket alle de fejlalarmeringer, der har været. Jeg kan forstå, at det er af miljømæssige årsager, altså på grund af lyd- og lyseffekter, man vil stille krav om, at de skal afbryde inden 3 minutter. Betyder det, at der skal en godkendelse til, og bliver naboalarmer forbudt? Det er nok naboalarmerne, der har været den egentlige årsag til denne debat, nemlig de alarmer, der har været i højhuse, hvor der var en enkelt alarm nede i opgangen, og hvor ejendommen tilsluttede sig.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Nej, vi forbyder ikke naboalarmer; tværtimod – og det vil jeg da gerne sige i forbindelse med dette her – synes jeg, der er sket noget særdeles glædeligt med hensyn til naboovervågning i det hele taget med den interesse, der er for det. Det er man godt i gang med, og derfor ville det selvfølgelig være forkert, hvis vi forbød et middel, der netop kan have til formål at skabe en større trykthed, fordi man tilkalder hjælp ved hjælp

[Justitsministeren]

af et af disse apparater. Det, jeg siger, er derimod, at også disse alarmer inden 1. januar 1989 skal forsynes med en afbryder, og at nye, der sættes op, skal have en afbryder. Det er meningen med dette her, og jeg kan tilføje, at der under de møder, vi har haft med branchen, har været enighed om, at vi nu havde fundet frem til det rigtige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 145:

Forslag til folketingsbeslutning om overskudsdeling i den private udlejningssektor.

Af Ruth Olsen (SF) m.fl.
(Fremsat 3/3 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne slå fast, at jeg er uenig i de synspunkter, der ligger til grund for SFs forslag om deling mellem ejere og lejere af det overskud, der eventuelt måtte fremkomme ved salg af en udlejningsejendom.

Køb af en udlejningsejendom indebærer som andre investeringer mulighed for at opnå et overskud, men også risiko for et tab. Jeg mener derfor ikke, at investor skal dele overskuddet, hvor der er et sådant.

Ud over at forslaget rejser en række tekniske problemer, vil der være tale om ekspropriation, og forslaget vil være i strid med grundlovens § 73. Jeg skal afvise forslaget.

Svend Andersen (S):

Ja, det var jo næsten at frygte, at et så dårligt gennemarbejdet forslag ville få en så brat afvisning af boligministeren. Tanken om en obligatorisk beboerejendomsret er jo noget, man har arbejdet med et stykke tid i Socialdemokratiet og ikke mindst inden for Lejernes Landsorganisation, hvor der er gjort et stort arbejde for at forberede et sådant forslag.

Baggrunden for, at man har gjort det, er, at man vil søge at give lejerne mulighed for at få andel i de kapitalgevinster, som ejerne af private ejendomme opnår ved salg af ejendomme. Nu talte boligministeren om et »eventuelt overskud«, men erfaringerne har jo vist, at det i den tid, der er gået, har givet en god fortjeneste at eje private udlejningsejendomme – en fortjeneste, der jo hjemkommer ved salg. Salgshyppigheden ligger omkring 10 år, og det viser sig, at fortjenesten her er rimelig god. Det er den fortjeneste, som det foreslås skal deles ligeligt eller rimeligt imellem ejere og lejere. Formålet skal bl.a. være at sikre, at lejerne på længere sigt får mulighed for at overtage de private udlejningsejendomme på andelsbasis. Men det forudsætter selvfølgelig, at et sådant forslag bliver grundigt bearbejdet, og man kunne have ønsket sig, at SF havde ventet, til der forelå et sådant grundigt udarbejdet forslag. Men det har man altså ikke kunnet; man har opdaget, at der er noget, der er i gang. Det forslag, SF her fremsætter, er næsten en direkte afskrift af den første kladde til et forslag, som de, der lavede forslaget, for længst har kasseret og smidt i papirkurven, hvorefter de er gået videre med et mere grundigt udarbejdet forslag.

Socialdemokratiet er positivt indstillet over for tanken, og vi vil være positive over for et endeligt udarbejdet forslag, således som det i første omgang kommer til at foreligge fra Lejernes Landsorganisation. Det vil vi arbejde videre med.

Vi må meget beklage, at forslaget er kommet frem i en så løs formulering, som det er tilfældet her. Vi vil i hvert fald være meget utrygge, hvis der her i Folketinget skulle vise sig et flertal for tanken, og at boligministeren skulle være tvunget til at fremsætte et forslag på et så løst grundlag. Derfor vil vi vente, til der foreligger et bedre udarbejdet forslag, og så vil vi være positive, og det håber vi selvfølgelig også at SF vil være til den tid.